

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Láska jako Řím – Irena OBERMANNOVÁ

Spisovatelka Matylda je pozvána do Říma na setkání autorek z celé Evropy. Je v tom však jistý háček – Matylda se za spisovatelku nepovažuje, alespoň ne v onom velkolepém smyslu slova. Nejenom proto se rozhodne ve městě měst zemřít. Pokud možno velkolepě...

Věštění z krajky – Brunonia BARRYOVÁ

Strhující a překvapivě vypointovaný román o novodobém honu na čarodějnice. Towner Whitneyová se narodila v americkém městě Salem, které neblaze proslulo čarodějnickými procesy v 17. století. Na konci 20. století by se mohlo zdát, že doba slepých vášní a hořících hranic je dávno pryč. Jenže není...

Černá kniha tajemství – Fiona E. HIGGINSOVÁ

Napínavá kniha odehrávající se v historických kulisách se žánrově nachází na pomezí klasického dobrodružného příběhu, hororu a pochmurné fantasy. Hlavní hrdina, chlapec Ladiovoj Flígr, po letech strádání uteče od svých rodičů zlodějů, kteří z něho vychovávali kapsáře a podvodníka, a dostane se do zapadlé vesnice.

Jsem tady už tisíc let – Mariolina VENEZIA

Barvitá a se smyslem pro ironii, zkratku i výstižný detail psaná rodinná sága italské rodiny Falconeových je soustředěna kolem městečka Grottole v kraji Basilicata a pokrývá více než století od sjednocení Itálie až k pádu berlínské zdi.

Ostřinec – Jan RUPP

Ocelové město. Špína, chudoba a beznaděj. To se asi ve spojitosti s ostravskou aglomerací vybaví každému, kdo ji dosud neměl možnost navštívit. A s podobnými představami přijíždí na výlet do Ostřince, hornického města někde u severních hranic, také hlavní hrdina Boris.

Knihovnický happening 2009

- aneb -

Jak se baví knihovníci

RECENZE

Láska jako Řím (2-3.3435)

Irena Obermannová

Když v roce 1996 vyšla útlá knížečka s názvem „Frekvence tygra“, nikdo asi moc nevěděl, kdo že to je, nějaké Irena Obermannová, ročník 1962. Když v březnu 2009 Irena Obermannová křtila svoji už jedenáctou knihu „Láska jako Řím“, byla její kmotrou slavná herečka Aňa Geislerová, a v pražské kavárně Krásný ztráty, kde to probíhalo, bylo tolik novinářů a fotografů, že je museli usměrnit, aby se dostalo i na její fanoušky. To dokazuje, že Irena Obermannová se za tu dobu dostala mezi takové čtenářsky úspěšné současné české autory a autorky, jako Viewegh, Monyová, Pawlowská atd.

S dílem této autorky románů, určených primárně pro ženy, jsem se zatím setkal v povídkové sbírce „Normální zázraky“. A jako čtenář jsem byl překvapen čtivostí a lehkostí, s jakou byly napsány. Jako muž jsem si ale šovinisticky v duši říkal, že prostě ženy jsou z Venuše. Když se na trhu objevila její „Láska jako Řím“, zprvu jsem necítil žádnou potřebu titul číst, ale pak jsem si přečetl anotaci, která zněla celkem zajímavě (i pro muže), takže když mi pak byla knížka nabídnuta, celkem rád jsem se do ní začel. A voilá, příběh, od kterého jsem se téměř neodtrhnul.

Hrdinkou je zralá žena jménem Matylda, rozvedená matka dvou dospělých dětí. Mimo jiné i populární autorka románů. Jako oblíbená spisovatelka je pozvána do Říma na setkání evropských autorek. Problém je ale, že ona sama se za nějakou dobrou a slavnou autorku nepovažuje, a neví, jak na to pozvání reagovat. K tomu prochází i osobní krizí, kdy neví, jak dál se svým životem, opuštěná svými dospělými dětmi, opuštěná svou velkou láskou zvanou Starý Láska. A tak se rozhodla, typicky žensky, že tato cesta do Říma bude její poslední cesta vůbec, ve věčném městě pak dobrovolně zemře. V tomto rozpoložení se s ní setkáváme na palubě letadla. A díky svému rozhodnutí se během silných turbulencí jako jediná cítí šťastná, protože snad zemře hned. Ale nakonec zjistí, že ještě jeden cestující se během větrného běsnění chová tak klidně a nezaujatě. Krásný mladý muž, který na ni mrkne.

Neznámý, který se stane jejím osudem, její možnou nadějí či beznadějí v městě římském.

Pokud bych mohl nějak vyjádřit, co mi na knize připadalo nejpříťažlivější, je to samotná charakteristika Matyldy. Ten obraz člověka, který se rozhodl své problémy vyřešit tak radikálně. Přitom už je vám od počátku jasné, že zde nebudeme řešit existenciální drama ve stylu Dostojevského, že přece jen to nebude až tak „horký“, i když jsem v to tak trochu doufal. Právě to duševní osvobození, ten znovunabytý klid, když si člověk bláhově myslí, že teď už není proč truchlit, proč se mračit atd., v příběhu nádherně vyznívá. Tento přerod dokázala na postavě Matyldy spisovatelka Obermannová opravdu výborně. Pro celkový obraz hrdinky velmi pomohly i ty časové přesahy do minulosti, kdy vznikaly problémy, kdy se to všechno hroutilo, a Matylda vlastně až teď k nim může přistupovat s nadhledem.

Jako vždy je otázka, jak moc je v tom autobiografie, když sama autorka se dost „podobá“ Matyldě, kdy sama byla na srazu spisovatelek v Římě. Jak sama v Radiožurnálu ČRo přiznala: „Každá knížka je autobiografická, je to striptýz pocitů, člověk se prostě nějak obnažuje a dává sám sebe v plen.“ Jedinou skvrnu na jinak bravurně napsaném příběhu bych viděl v jejím závěru, který mi tak zcela nezapadal do celkové koncepce, i když se to tak trochu očekávalo.

Zatím BoboKing

Věštění z krajky (2-3.3409)

Brunonia Barryová

Není vůbec jednoduché přiřadit knihu „Věštění z krajky“ do nějaké žánru, do nějaké kategorie. S klidem bychom mohli říci, že je to rodinná sága o ženách ze salemského rodu Whitneyových, je to možná fantasy o světě duchů a věštění, snad psychologický román o hledání místa ve světě, možná i thriller o nebezpečí velmi neortodoxních náboženských sekt. S nadsázkou je možné tvrdit, že je to vlastně všechno dohromady. Ale určitě je to příběh, který rád „mlží“, který klame jako svět viděný skrze krajku na věštění. Stejně jak nám to vykládá hlavní hrdinka na počátku knihy: „Jmenuju se Towner Whitneyová. Ba ne, to není tak úplně pravda. Moje skutečné křestní jméno je Sophya. Nikdy mi nevěřte. Jsem nenapravitelná lhářka.“

Právě to neustálé skrývání faktů, osudů a myšlenek, ta překvapení, která se neustále vynořují ze země nasáklé temnou esencí minulosti – čarodějnictvím – jsou primárním důvodem, proč kniha sklídila a sklízí takový úspěch u čtenářů.

Celý příběh se odehrává na nepřístupných pobřežních skaliskách massachusettského městečka Salem, slavného místa díky čarodějnickým procesům z konce 17. století. Hlavní hrdinka příběhu je už výše uvedená Towner, která se po patnácti letech v Kalifornii vrací do rodného Salemu. Důvodem je záhadné zmizení její tety Evy, ženy, která byla něco jako její druhá matka. Ale hlavně to byla jedna z nosných postav salemské společnosti. Žena, se kterou se muselo počítat, se kterou nebylo radno vejít do křížku. Patřila jí slavná čajovna, kde kromě toho dokázala i věštit z čajových lístků a i ze zdejší speciality, věštění z krajky.

Jak je patrné, celý příběh je stále jakoby zahalen čarodějnickou minulostí, která paradoxně ale zde nikdy nebyla. Jak se dozvíme ústy jedné z novodobých čarodějek, nebo spíše příznivkyně hnutí Wicca, v 17. století se tu popravovali lidé, kteří s čarodějnictvím nic společného neměli, právě čarodějnice zde žijí teprve dneska, zcela svobodně a bezúhonně.

Ale pod touto mysteriózní slupkou se odehrávají i příběhy zcela normální, reálné. Hlavně to jsou vyhrocené rodinné a partnerské vztahy, které provázejí snad všechny ženy z rodu Whitneyových. A těmito „podivnostmi“ se kniha hemží: děti, které si ženy navzájem darují, sebevraždy, boží osvícení, ale i násilí v rodinách, skrývání týraných žen a dětí atd.

Na knize, ve které se často přechází z jedné časové roviny do druhé, kde hranice mezi snovou vizí a realitou je často velmi nepatrná, pracovala autorka Brunonia Barryová (*1961) celých osm let, aby si ji pak sama vydala. Po čtenářském ohlasu práva koupil gigant HarperCollins za „přímo pohádkovou sumu“. Barryová v současnosti žije v Salemu se svým manželem (a psem Byzancem). Více na www.lacereader.com.

Knihu v překladu Kamila Pinta vydalo na počátku roku 2009 nakl. Argo.

BoboKing

Černá kniha tajemství (2-9.1233)

Fiona E. Higginsová

Už samotný název této knihy nám naznačuje, že je to kniha plná nějakých tajemství.

Tajemstvím je doba, kdy se děj odehrává, místo, kde se nachází, zdali je to fantasie, nebo realita, či snad horor? Na tyto otázky se těžko odpovídá, a tím se vlastně jen ještě zvětšuje záhadnost celého příběhu. Pokud bych měl odhadovat, odehrává se někdy v době 19. století, protože se objevil vynález stroje jezdícího po kolejích, snad přímo v Anglii, když se v knize mluví o velkém požáru Londýna.

Příběh začíná v městě, místě nijak konkrétně nazývaném, které je popisované jako místo zla, špíny a beznaděje, kde se dá přebývat pouze v alkoholovém opojení. Zde žije i náš hrdina Ladivoj Flígr. Obyčejný kluk, který se živí jako všichni z jeho okolí – krádežemi. Má báječné rodiče, které strážlivě

snad ještě neviděl, a do příběhu vstupujeme zrovna v momentě, kdy se báječní rodiče snaží získat peníze rozprodejem jistých částí z dutiny ústní malého Ladivoje. A tak i malý Ladivoj pozná, kdy láska k rodině končí a je čas zmizet. A snad náhoda, snad osud, snad nějaká vyšší moc tomu chtěla, že skončil v zapadlé a chudé vesnici Pagus Parvus. Vesnička na vrcholku kopce, kde na něj čeká ... osud? V tentýž večer, kdy se Ladivoj vloudí do vesnice, neznámo odkud přichází i tajemná postava v plášti, říkající si Joe Zabbidou, povoláním důvěrný zastavárník. Vykupuje a prodává staré krámy, ale jeho hlavním obchodem je vykupování lidských tajemství, hrůz či nepravostí, které každý z nás v sobě uchovává a nenechává naše svědomí klidným.

Hlavním atributem tohoto příběhu je především atmosféra beznaděje, zmaru a deprese. Celá vesnice Pagus Parvus je totiž v područí odporného bídáka, obchodníka Jeremiáše Krochty. Každý mu dluží, každý mu musí prokazovat speciální službičky, jinak by ho zničil. A do této atmosféry přichází Joe z nezvyklým obchodováním, který nikdo logicky myslící nechápe. Jak může přežívat, když jen peníze rozdává? Právě tajemství Zabbidoua je věc, která zajímá všechny, i jeho nového učedníka Ladivoje. Kdo ve skutečnosti je, jak vydělává na zapisování lidských tajemství? Originální mi na celém příběhu připadá ta myšlenka, že nikdo není dobrý, že každý má svoji temnou polovinu. V takových fantaskních příbězích jsem zvyklý, že je tam dobrý člověk v kontrastu se zlým. Zde to tak není. I Zabbidou má své tajemství, své prohřešky, které si ale už nechal zapsat do černé knihy tajemství.

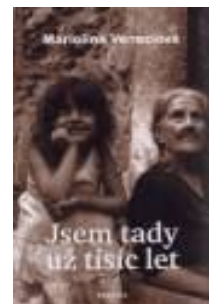
Dalším velkým kladem této velmi čtivé knihy jsou především postavy. Autorka při jejich charakteristikách skutečně fantazii meze nekladla. Nevytvářela sice žádné bytosti jako ze světa Harryho Pottera či Pána prstenů, ale přesto jsou i její „normální“ postavičky popisovány až mírně absurdně. Už samotná jména jsou stejně atraktivní jako např. v Úžasné Zeměploše. Osobně už při pohledu na ten krásně ilustrovaný nápis knihy na obalu se mi v mysli vynořilo jméno Tim Burton. Skutečně, kdyby se tento titul měl někdy převádět na plátna kin, jako jediný kandidát by mi přicházel v úvahu pouze on. Příběh „Černá kniha tajemství“ animovaný jako „Mrtvá nevěsta“ by byl určitě skvostný.

Tento bravurně napsaný a čtivý román určený pro všechny čtenáře s dobrodružnou a tajemnou duší vydalo nakl ARGO ve výborném překladu Dominiky Křest'anové.

BoboKing

Jsem tady už tisíc let (2-3.3609)

Mariolina Venezia

Některé tituly čtenáři jakoby už svojí obálkou dokonale objasní obsah knihy, a přitom nemusíte ani číst její anotaci. Takovým příkladem je i kniha italské autorky Mariolin Veneziové (*1961) „Jsem tady už tisíc let“ (orig. Mille anni che sto qui, 2007), za kterou získala jednu z nejstarších literárních cen na Apeninském poloostrově Premio Campiello. Černobílá fotografie stařeny a malé holčičky (od Carlo Dalla Mura), s pohledy upřenými kamsi ke vzdáleným obzorům, kde snad hledají či vidí věci budoucí i minulé, přesně vystihuje podstatu příběhu. Ženy, možná přesněji ženy jihoitalského venkova, jsou totiž nejen středobodem celého příběhu, ale i osobami hledajícími svoje místo v životě, svůj klid a pohodu, které se jim stále nedaří dosáhnout. Děj příběhu se odvíjí od poloviny 19. století až do konce 20. století v městečku Grottole v jihoitalském kraji Basilicata.

Bez nadsázky knihu můžeme charakterizovat jako ženskou ságu rodu Falconeových. Od první hrdinky příběhu Concetty až po Gioi jsme provázeni světem žen, který se sice v průběhu času mění, ale přesto stále zůstává stejný. Pro jejich vlastně stále stejné touhy a osudy. Autorka se nějak v popisech neomezovala, proto se nejedná o nějaký idylický svět lásek a milostných vášní. Možná dost realisticky popisuje život na tehdejší venkově, plný smrti a násilí, který z našeho současného pohledu může vypadat jako krutý a cynický, ale autorce šlo spíše o realitu. Ale je to Itálie, tak se v ději přece jen vášně objevují. Vášně po pomstě, po spravedlnosti, ale i prostě touhy po právu na život vůbec.

Nedílnou součástí osudů jsou i dějinné události Itálie. Začínáme dobou sjednocení Itálie, přes nástup průmyslové revoluce, hromadné emigrace do USA, první světovou válku, druhou světovou válku, nástup

levičáckého extremismu až po pád Východního bloku. Všechny tyto události se odrážejí i v životech žen, v jejich chápání své osobnosti, své svobody.

Knih je pro mne opravdu jedním z nejlepších titulů z první poloviny letošního roku, který se nabízí českému čtenáři. Svým výpravným stylem, svojí barvitostí a rozmanitostí charakterů, a trochu snad i magickým realismem, nám přináší to nejlepší z italské produkce posledních let. Italské prózy se u nás přitom vydává dosti poskrovně. Za rok 2008 to snad nebylo ani deset titulů, a do toho patřily i reedice U. Eca či klasika L. Pirandella. Po knize „Já se nebojím“ od N. Ammanitiho je to další moderní italský román, který můžu vřele doporučit.

V překladu Gabriely Chalupské vydalo nakl. Paseka.

BoboKing

Ostřinec (2-3.3634)

Jan Rupp

Často kolem nás vidíme symboly, které jsou tak vžité, že i když už reálně neexistují, stále je tak vnímáme. Třeba Ostrava je a ještě určitě bude dlouhou dobu symbolizovat hornické město, kde platí heslo „Já jsem horník, kdo je víc?“, a přitom poslední uhlí na území Ostravy bylo vytěženo v polovině devadesátých let minulého století. Stačí se podívat na reklamní kampaň jistého řetězce, kde „naše jednička“ z Ostravy má v pozadí těžební věže a vysoké pece.

Mladý autor Jan Rupp (*1975) svůj román „Ostřinec“ založil taky na jistém lokálním či „důlním“ patriotismu. Jeho příběh je jistým průvodcem po fiktivním městě Ostřinci v nějaké současnosti blízké budoucnosti. Před pár lety se o takovou fikci o Ostravě a Ostravsku zdařile pokusila i hvězda české fantastiky Miroslav Žamboch v díle „Drsný spasitel“, kde šlo o drsnou klasickou sci-fi. Rupp ale vytvořil spíše takovou snovou vizi, snad až s prvky magického realismu, kde je více kladen důraz na jistou poetičnost. A s tím pak jde ruku v ruce značná dávka absurdity.

Hrdinou příběhu je mladý muž jménem Boris, člověk prostě odjinud. Ten se jednoho dne rozhodne konečně si zajet na výlet do Ostřince, slavného města blahobytu a horníků, které je ale dnes už pouhou vzpomínkou jeho slávy. Je to místo spojované spíše s termíny špína, chudoba a beznaděj. Má tedy jisté tušení, do čeho jde, co zde najde, ale město to ho překvapilo více, než si snad mohl nechat zdát. Ostřinec není vůbec normální místo, kde žijí normální lidé. Je to živý pomník, pomník zašlé slávy, který si vytvořili sami zdejší lidé. A kteří se s ním i nechali pohřbít.

Především je to místo, kde je hrdost a patriotismus, snad sociální, dotažen ab absurdum. Scény, kdy chudák nechce peníze, protože je Ostřinečák, nebo absurdní až fantaskní obchod jako prodej a výkup masa, či setkání s třemi čuníky, kteří na vás zaútočí po nadávce : „Kurva, nohavica debilní!“ atd., v něm (potažmo v nás) vyvolávají možná smích, možná slzy.

Výsledný umělecký dojem knihy je ... úžasný. Autor nejen že dokázal skvěle navodit tu atmosféru zmaru kdysi hrdého města a jeho obyvatel, ale i jeho styl, kde střídá realitu s fantaskními nápady, ale i poeticky podanými výjevy ze života, a přitom zachoval i atraktivitu a „akčnost“ děje. Jakoby vzal trochu od Jana Pelce, trochu z Kameníčkova „Domu“, a k tomu trochu i něco z filmu „Delikatesy“ dvojice Jeana-Pierra Jeuneta a Marca Cara. Ale zůstal přitom svůj, nápaditý, zajímavý, čtivý.

Tuto výběrnou knihu vydalo nakl. Argo v roce 2009.

BoboKing

P.S. : Jen možná bych diskutoval o ostravském patriotismu. Ostrava je město přistěhovalců, dělnická noclehárna, jejíž folklór je založen čistě na etnickém mixu všech, co tu hledali a hledají možnost dobrého výtěžku. A jestli odejdou i Indové s hutěmi, kolaps bude jiný, než v představách Ruppů.

KNIHOVNICKÝ HAPPENING 2009

Ve Vsetíně se 2. října 2009 konal Knihovnický happening, který již každoročně pořádá v některém z českých či moravských měst Svaz knihovníků a informačních pracovníků v předvečer celostátní akce Týden knihoven. Letošního již 13. ročníku se organizačně ujala Masarykova veřejná knihovna Vsetín. Do Vsetína se v pátek sjelo přes 250 knihovnic a knihovníků z celé ČR i ze Slovenska a k happeningu se připojilo přes dvě stovky místních návštěvníků.

Když jsem si na jaře přečetla, že letošní knihovnický happening bude ve Vsetíně, nebylo co řešit. Valaši „sú“ národ veselý a pohostinný. Zbývalo „ukecat“ spolubojovnice do soutěžního družstva. Poté, co jsem jim vysvětlila, že raut od Vsetíňanů bude určitě stát zato, bylo družstvo na světě raz-dva. Požehnání jsme dostali i od svých vedoucích, včetně té nejvyšší, naší paní ředitelky. Pro smíšené družstvo, tím myslím – Opavská + Polanka + Vítkovice+ Přívoz – vymyslela Markéta (vedoucí Poruby) trefný název „OSTRAVSKÉ DRAČICE“. Dana (vedoucí O.-1) pro nás složila skvělou hymnu. Zpívá se na melodii –
My sme Valaši...

My zme z Ostravy
jedna rodina
naša knihovna
je pro nas jedina.

My zme z Ostravy
baby šikovne
pro naše čtenáře
enem ty prave.

Pipame pučujem
všecko s usměvem

pro naše čtenáře
zme roby za pultem.

My zme z Ostravy
jedna rodina
naša knihovna
je pro nas jedina

My zme z Ostravy
baby šikovne
pro naše čtenáře
enem ty prave.

Buděme mět raut
my nikdy nesme aut
pařba do rana
to s vama zamává

My zme z Ostravy
baby jako fik
a vam divakum
posilame dik!

Další, kdo nám pomohl s programem, byla Jana Synková . Napsala výbornou scénku ze čtenářského života – Manželé Homolovi. Na happeningu jsme ji bohužel předvést nemohly (pořadatelé chtěli zdravice co nejkratší), ale vás čtenáře o toto dílo neochudím.

Ten pořad v televizi byl zas hrozny.
Kdy tato pujdém do knihovny?
Tu našu z Krpola mam už přečtenu, říka
Homola.
A nezapomeň sa vzat' zuby, bo pojedem do
Poruby.

Ta knihovna natřena do zelena, je cela z gruntu
přestavěna.
Mamo, divej, jake fajne knížky tu maju, ale ty
nam asi dědaju,
Bo tam ty kartečky jak u nas němaju.
Tato, ani štempla tu není, to je jakesik špatne
znameni.

Pani, vy se tu furt pipatě a jak nam ty knížky
Bez kartečky a štempla včil datě?

Mamo, to je jak v Kauflandu
Jak tym onym po tym lita, než nam nakup
napočítá.

Jaky Klavius, že zas není, to je strašne naděleni.
Už vam cosik naskočilo? Tož aby to tam chvilku
bylo.
Autobus nam jedě 11.45, a my chcem eště dneska
do dom jet'.

Mamo, až ty knížky přečítame, kaj sa potem
podivame?
Homolo, ja tě znam, každa knihovnica jak kytka
a tobě sa , ty stary kozle zapaluju lytku.
Stačit' ti musim ja a Krpole a teraz hybaj kopat'
ty kobzole.

No a na nás bylo, abychom na sebe ve Vsetíně pořádně upozornily. Zelené reflexní vestičky s logem KMO a bílé čepičky s nápisem Ostrava se o to postaraly dokonale. Tož tolik zdoluhavý začátek.

Popsat cestu objednaným autobusem do Vsetína nelze. Na to papír nestačí. Tímto děkuji Káje za vynikající řízečky, sobě za skvělé okurčičky a všem, co seděly v zadní části autobusu za hlasitý, vytrvalý a velmi nápaditý zpěv.

Ve Vsetíně jsme se v knihovně zaregistrovaly a něco „málo“ pojedly a popily. Samozřejmě čaj a kávičku. Prošly jsme si také nedávno zrekonstruovanou knihovnu .

Ale zpět k samotnému happeningu. I když soutěžilo 16 družstev, naše zelené vestičky a bílé čepičky udělaly svou práci. Byly jsme nepřehlédnutelné. Když to spojím s naší veselou a družnou povahou, tak taky neodolatelné.

Neztratily jsme se ani na začátku v průvodu, ani během celého soutěžního odpoledne.

Plnění jednotlivých úkolů jsme se zhostily s náturou pravých dračic.

1. úkol – přemluvit někoho z publika, aby se stal dobrovolně členem družstva. Opět odkazují na intranet. Sbalily jsme toho nejhezčího kluka ze Vsetína, i když byl vlastně z Kladna. Co na tom, že seděl s nějakým děvčetem na lavičce v parku. Nám neodolal. A co víc! Hrábl do batohu a vytáhl téměř totožnou zelenou vestičku, jako jsme měly my. Představil se jako Komár, řekl, že černé Kladno musí držet s černou Ostravou, a zůstal s námi až do večera.

2. úkol – Valašský kufr – poznávání tradičních, pro nás ovšem netradičních předmětů z Valaška. Skóre 3 z 5 nebylo zas tak špatné.

3. úkol – složit básničku s použitím čtyř valašských slov. Palúzgat', d'úgala, harafica a hápat'. O toto jedinečné dílo vás čtenáře taky nepřipravím, ale raději si sedněte, něco podobného jste NIKDY nečetli.

PALÚZGAM SA NA VSETÍNĚ
KE KNIHOVNĚ DOJDU LÍNĚ
NA NÁMĚSTÍ ĎÚGALA,
OBLEČENÝ DO GALA
HARAFICU VYSPÁVAL,
HÁPAŤ DNESKAJ NEDÁVAL
VČERA SLOMPAL DO NOCI
VČIL MU NENÍ POMOCI.

Pokud textu nerozumíte, nic si z toho nedělejte, to na Ostravsku nikdo.

Přidávám i náš kratičkový básnický bonus, který před veřejností přednesl Komár.

PALÚZGAŤ, HÁPAŤ, ĎÚGALA, HARAFICA
JÁ SOM VAŠA KRÁSNÁ KNIHOVNICA!

4. úkol – Běh s valaškou – trojice Kája, Ája a Pavla neměla konkurenci ani v rychlosti, ani v eleganci.

...a profesionální zazpívání naší hymny coby zdravice, to už byla jen taková třešnička na dortu Ostravských dračic.

Potom se počítaly body, no a my .... jsme nevyhrály, protože první byli všichni. Všichni, co se dobře bavili, zpívali, tančili, soutěžili, předváděli své zdravice.

Komár od nás dostal kytku, lahvinku sektu a mailové adresy od nás všech dračic.

Potom se šlo do kulturního domu na raut. Stál zato. My,) co jsme přišli pozdě a neměli si v sále kde sednout, jsme závěrečné proslovy vyslechly na chodbě se stoly , které se pod dobrůtkami přímo prohýbaly. Neseděly jsme sice, ale čas proslovů jsme využily dokonale.

I na závěr happeningu o sobě Dračice daly vědět. Během krátké přestávky skupiny Gympleři, která mimochodem hrála výborně, jsme se nimi domluvily na zahrání písničky, na kterou by se dal „zatančit“ vláček. Do něho se nakonec zapojilo téměř vše, co v sále mělo nohy, a zpívalo se a řádilo se.... a potom zazvonil zvonec a happeningu byl konec.

Ostravská Dračice Broňa

Foto příloha

